Kuule andis Ta Widewik'u naiseks, ja tema lahke nägu waatab praegu weel kuu päält maha weepeeglisse, kus ta peigmehe armastust kõige esite oli tunda saanud.

Et edespidi jälle öövalgustamisega segadust ei tuleks, ega maailm pimeduse katte alla ei langeks, pidiwad wahid säedut saama, kes kohe meeletuletaksiwad, millal kellegi amet hakkab. „Koit ja Ämmarik," ütles Wanaisa, teie mure olgu nüüd walgustamine. Pidage oma ametit targaste ja mõistlikult. Sina, mu tütar Ämmarik, pane hoolega pääwa loojaminnekut tähele; kustuta tema kiired allaminnes ettewaatlikult ära, et midagi õnnetust tulega ei sünniks ja saada päikest tema öörahusse. Ja sinu kätte, mu poeg Koit, usaldan ma seda, et sa uue pääwa hakatuses kiired jälle põlema süütat, nenda et maailmal walgusest iialgi puudust ei tuleks."

Mõlemad pidasiwad oma ametit hoolega ülal ja muretsesiwad truuiste selle eest, et päike igakord säedut tunnil oma walgust taewawõlwist üle maailma laskis paista. Nüüd tuli ka see aeg, kui öösd lühikesed on ja Ämmarik oma wiimses paistuses seda weel tumedat hiilgust Koidu kätte annab. Sääl waatawad mõlemad tüki aega üksteise pruuni silmade sisse, annawad kät ja suud teretuseks, ja kõik maailm hiilgab walguses, linnud tõstawad metsas rõõmsaste häält ja lilled mitmetkarwa wärwidega ilustatud, lõõwad oma õienupud lahti. Ka Wanaisa tuleb oma kuldse trooni päält maha, seda ühenduse püha pühitsema. Sääl leiab Ta igalpool asjad kõik korras ja säädusliku seisuses olewat ja rõõmustab ennast wäga oma loomuse üle. Koidu ja Ämmariku juure, astudes ütleb Ta: „Ma olen teie teenistuse kohut-täitmisega wäga rahul, ja et teil sest ühtigest ei puuduks, kelle järele teie süda igatseb, annan ma omalt poolt seks luba, teid üksteisega ühendada." Mõlemad hüüdsiwad korraga n'agu ühest suust: „Isa, las' meid nenda ikka olla, kui praegu oleme, — peigmees ja pruut! Meie oleme selle seisuses wäga õnnelikud ja rahul. Seda ilust aega, mis igaweste nooreks jääb